

NEHÉMIÁS KÖNYVE 1-7.

Nehémiás az első fejezet első versében bemutatja magát. Ez a könyv Arthasasztá király idejében játszódik, aki Eszter királynének a mostohafia volt. Ha a kronológiai sorrendet nézzük, akkor Eszter könyve Ezsdrás és Nehémiás előtt történt.

Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik esztendő Kiszlév havában történt, amikor Súsán várában voltam,

A huszadik év azt jelenti, hogy ennek az Arthasasztá királynak a huszadik uralkodási évében.

hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről.

A 7.-ik fejezetből azt is megtudjuk, hogy Nehémiásnak testvére volt Hanáni. Nehémiás a fogságban született, és ekkor már 90 év telt el amióta az első visszatelepülő zsidók Izraelbe visszatértek. Círus Kr.e. 536-ban adta ki a rendeletet a templom újjáépítésére, és most Kr.e. 445-ben járunk, ami azt jelenti, hogy kb. 160 évvel ezelőtt történt a fogságba vonulás Jeruzsálemből.

Nehémiás tehát sosem láthatta Jeruzsálemet, sem a templomot, mégis a szívében azonosul Jeruzsálemmel és a templommal. A 137.-ik zsoltár a fogságban íródott, és ezt olvashatjuk a soraiban:

Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem!

Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!

Érdekes, hogy Isten milyen mélyen belesütötte Jeruzsálemet minden zsidó szívébe, még azokéba is, akik nem látták azt soha. Ez a szeretet a zsidókban van, és nem tehetnek ellene semmit, mert Isten helyezte ezt beléjük. Az Írásokban azt a parancsot kapták, hogy Jeruzsálem békességért imádkozzanak. A páska ünnepek alatt, a világon bárhol lennének, mindig ezt mondják: „Ebben az évben itt, jövőre Jeruzsálemben!” Minden zsidónak vágya és álma, hogy Jeruzsálemben menjen.

Valóban van Jeruzsálemben valami vonzó, valami különleges. Amikor először megpillantod, jön hogy sírjál, és azt érzed, hogy van itt valami Istenből, Aki azt mondta, hogy sohasem veszi le a szemét Jeruzsálemről.

Nehémiás egy igazi hazafi volt, és a szíve Jeruzsálemben volt, még akkor is, ha sohasem látta előtte a várost:

Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el.

Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt,

Nehémiás igazi imaharcos volt, könyvének tanulmányozása közben érdemes megfigyelni az ő imáinak sorozatát. Nem mindig mondott hosszú imákat, volt amikor csak egy pillanata volt imádkozni, amikor a dolgok hirtelen történtek, de mindig az Úrhoz fordul imáiban:

és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és félelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják.

Ezt az imáját Isten hűségének felismerésével kezdi, és elismeri, hogy Jeruzsálem pusztulása, és az emberek fogságba hurcoltatása Isten szavának hűséges megtartását mutatja. Elmondja, hogy az Úr előre figyelmeztette őket, hogy ha elhagyják Őt, akkor őket is el fogja hagyni az Úr.

Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgálád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgáláidért, Izráel fiaióért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztiink ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is!

Nagy gonoszságot követtiink el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgáládnak, Mózesnek adtál.

Emlékezz vissza arra az ígérethez, amelyet kijelentettél szolgáládnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé.

De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye.

Ugyanakkor arra is emlékezteti Istent, hogy ígéréteben elmondta, hogy ha megtérnek, akkor vissza fogja vinni őket a földre, és kéri, hogy áldja meg a népét, és mutassa meg szabadító erejét nekik.

Hiszen a te szolgáláid őök, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddal!

Ó Uram, legyen figyelmes a füled szolgálád imádságára és szolgáláid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgáládnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

A történet decemberben kezdődött, és most már áprilisban járunk.

Artahaszta király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte,

ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem,

és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg!

Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, majd ezt mondtam a királynak

Miközben beszél a királlyal Istenhez imádkozik, és kéri a királyt:

Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgáládat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt!

A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot.

Tizenkét évig volt Nehémiás Jeuzsálemben.

Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhoz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába.

Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán.

Ez a történelem egyik legfontosabb dátuma: amikor Arthasasztá kiadta a rendeletet Nehémiásnak, hogy újjáépítse Jeruzsálemet. Dániel 9.-ik fejezetében ezt olvashatjuk:

Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét.

Tudd meg azért, és értsd meg: Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét, Mindez összesen 483 évet jelent.

Kr.e. 445 március 14.-én Nehémiás megkapta a rendeletet, hogy újjáépítse Jeruzsálemet. Azért ez az egyik legfontosabb időpont az emberiség történelmében, mert ettől a naptól kezdve kiszámolható a Messiás eljövételének pontos napja. Isten Igéje megprófétálta 483 Babilóniai év (360 napos) múlva Jézus bevonult Jeruzsálembe, Kr.u. 32 április 6.-án.

Dániel pedig azt mondta tovább:

A hatvankét hét eltelté után megölik a felkentet, senkije sem lesz. Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig.

Dániel tehát azt is megprófétálta, hogy Jézust megölik, és a népét szétszórják a világban, Jeruzsálemet pedig elpusztítják.

Amikor megérkeztem a Folyamon túli helytartókhoz, átadtam nekik a király leveleit. A király adott mellém a haderőből tiszteket és lovasokat is.

Meghallotta ezt a hóróni Szanballat és Tóbijjá, az ammóni szolga, és nagyon rosszallották, hogy jött egy olyan ember, aki Izráel fiainak a javát keresi.

A hóróni az egy moábi helységből valót jelent. Ezek mindenkit utáltak, akik a zsidókat segítették volna. Érdekes és tragikus, hogy sokan vannak ma is, akik utálják a zsidókat, de nem tudják, hogy miért. Ezért aztán azokat is utálják, akik szeretik, és segíteni akarják a zsidókat.

Miután megérkeztem Jeruzsálembe, és ott voltam három napig,

elindultam éjszaka néhány emberrel. De senkinek sem mondtam meg, milyen cselekedetre indítja szívemet az én Istenem Jeruzsálemért. Még állat sem volt velem azon az állaton kívül, amelyen lovagolni szoktam.

Kimentem tehát éjjel a Völgy-kapun a Sárkány-forrás felé, majd a Szemét-kapuhoz, és megvizsgáltam Jeruzsálem várfalait, amelyeken rések voltak, és kapuit, amelyeket tűz emésztett meg.

Azután tovább mentem a Forrás-kapuhoz meg a Király-tóhoz. De mivel nem volt elég hely arra, hogy továbbmenjen az állat, amelyen ültem,

ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszatértem, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem.

Az előljárók nem tudták, hova mentem és mit tettem. Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előljáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg.

Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket!

Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.

Minden család a fal egy bizonyos részét kezdte építeni. 12 kaput is kezdtek újraképezni, és a harmadik fejezetben olvashatjuk a családok neveit, és a falak részeit, ahol ők dolgoztak.

A 4.-ik fejezetben:

Amikor Szanballat és Tóbijjá, továbbá az arabok, ammóniak és asdódiak meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni, nagy haragra indultak, Neh. 4.2

és mindnyájan egy akarattal összeesküdtek, hogy harcot indítanak Jeruzsálem ellen, és zavart keltenek benne.

A Sátán gyakran zavarkeltéssel és csúfolódással akarja megakadályozni Isten munkáját. Ellenünk is ezt használja sokszor: „Ugyan már, ne mondd, hogy hiszel ezekben a mesékben...” Sajnos ez sokszor bejön, és mivel nem szeretjük, hogy csúfolódjanak, ezért elkedvetlenedünk Isten munkája közben.

Nehémiás azonban imádsággal válaszolt. Ő mindig imádkozott, akár a király előtt, akár az ellenségei előtt.

De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal.

Az imádságot nem a felelősségteljes cselekedetek helyett használták, és mi sem a cselekedetek kiváltására kellene használjuk azt. Isten azt várja tőlük, hogy cselekedjünk felelősséggel, és ne használjuk az imádságot a lustaságunk kiváltására. Isten azt várja tőlünk, hogy megcselekedjük a bölcs és előrelátó dolgokat, de mindvégig Őbenne bízunk.

Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az örök.

De az örök ennek ellenére felkelnek. Nem mondhatjuk, hogy Uram, Te vigyázd a várost, mi megyünk aludni. Ha viszont az Úr nincs az örökkel, akkor hiába örködnek.

A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat!

Elbátortalanodtak, és ez az egyik legveszélyesebb fegyver az ellenség kezében. Úgy tűnik, hogy az ellenség sok fegyverrel rendelkezik: kicsúfol, megtámad, elbátortalanít, és még sok más taktikája van arra, hogy eltántorítson Isten munkájának elvégzésétől. Tragikus dolog, amikor valaki az elbátortalanodás miatt megáll, és már nem végzi azt a munkát, amire Isten elhívta. Mindig sokan vannak, akik le akarnak beszélni arról, hogy bármit is tegyél Istenért: „Nem tudod, hogy ezt már sokan megpróbálták? Tíz éve ebbe mi is belebuktunk...”

Sokszor ez be is jön nekik, és megállítja Isten munkáját. Nehémiás így bátorította őket:

Majd szemlét tartottam, és eléjük állva ezt mondtam az előkelőknek, az elöljáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmes ÚRra gondoljatok

A félelem gyógyírja mindig az, ha az Úrra gondolunk. Dávid azt mondja:

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy

A félelem mindig előtör, amikor elfejtem az Urat:

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?

Azért, mert elfelejtettem, hogy Isten ül a trónon, elfelejtettem, hogy az Úr azt mondta, hogy sohasem hagylak el, sohasem tagadlak meg. Kiesett a tudatomból az Úr ereje és jelenlétének tudata, ezért aztán a félelem és a bátortalanság markolata meg a szívemet.

Ne féljetez tőlük! A nagy és félelmes ÚRra gondolatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért!

Ellenségeink meghallották, hogy megtudtuk tervüket, és így Isten meghiúsította azt. Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához.

Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzsral, újjal és páncéllal volt fölfegyverkezve. A vezetők pedig ügyeltek Júda egész népére.

A várfal építői, a teherhordók és a rakodók egyik kezükkel a munkát végezték, a másikkal pedig a kopját tartották.

Mindegyik építőnek a derekára volt kötve a kardja, úgy építettek. A kürtös pedig mellettem volt.

Akkor ezt mondtam az előkelőknek, az előljáróknak és a nép többi részének: A munka sok, és nagy területen folyik, és mi a várfalon elszéledve, messze vagyunk egymástól.

Ezért bárhol vagytok, ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk. Istenünk harcol értünk!

Így végeztük a munkát, miközben az emberek fele dárdával volt fölfegyverkezve, hajnalhasadástartól a csillagok feljööttéig.

Érdekes, hogy Dániel próféciájában, amely Jeruzsálem felépítésének elrendeléséről és a Messiás eljövételéről szól, az is meg van írva, hogy a falat nehéz idők közepette építik fel. És ez így is volt. Az ellenség meg akarta akadályozni ezt, ezért egyik kezükben a kőműveskanál, másikban a dárdá volt.

Ugyanakkor azt is megmondtam a népnek, hogy mindenki bent töltsze az éjszakát Jeruzsálemben a legényével együtt, és éjjel örködjenek, nappal pedig dolgozzanak.

Sem én, sem rokonaim, sem legényeim, sem az őrszemélyzet, amely engem kísért, nem vetettük le ruhánkat; még a vízhez is mindenki kopjával ment.

Egyetlen céljuk volt csak, és arra koncentráltak minden erejükkel.

Az 5.-ik fejezetben további problémák jelentkeznek, ezúttal belső problémák. Ha a Sátán ne tud legyőzni külső erők felhasználásával, akkor nekifog, és belső erőkkel fogja ezt megkísérelni. Gyakran a gyülekezet ellenségei nem az ateisták, nem az istentelenek a gyűlín kívülről, hanem az egyházon belül találhatók.

Általában az egész irigységből és kapzsiságból kezdődik: „Az a gyülekezet áldottabb, mint a miénk...” És elkezdődik a belső harc. Pedig azt gondolhatnánk, hogy az egyház felébred egyszer, és tudatába vési, hogy közös Úrért, közös Királyért dolgozó egységes test. Hallottam olyan pásztórról, aki arra figyelmeztette gyülekezetének tagjait, hogy ne menjenek a Calvary-ba. Semmi baj, amúgy sincs már több helyünk.

Én azonban nem aggódom, ha más gyülekezetbe akartok menni, és Istennek adok hálát, hogy a Calvary Chapel-ből jövő emberek megtöltik a környék összes gyülekezeit, mert bárhová mennek magukkal viszik Jézus Krisztus szeretetét, amely ébredést okoz mindenfelé. Számomra nagyon izgalmas az, hogy Isten munkálkodik, és hatalmas tragédia, hogy az egyház nem gondolja azt, hogy együtt kellene küzdjünk Krisztus ügyéért.

Az a bajunk, hogy tévesen határoztuk meg az ellenséget. Hisz az ellenségünk nem a szomszédos gyülekezet, amelyet hatalmasan megáldott Isten. Ez egy öröm és egy áldás, amiért Istent kellene dicsérjünk, nem pedig irigykednünk, hogy az Úr miért dolgozik olyan nagyszerűen közöttük. „De ezek baptisták!” Isten szereti a baptistákat is, a nazarénusokat, és még minket is. Fel kell ismerjünk, hogy ez egy test, és amikor egyik testrészt felemelkedik, akkor ez mindenki felemelkedését, áldását jelenti. Hisz a Királyság áldatik meg, és én is a Királyság része vagyok.

Mennyire hálás vagyok azért a napért, amikor Isten megmentett a szüklátó körű szektáskodástól, és megegedte, hogy az egész testet lássam! Így nem kell többé irigykedjek azért, mert egy másik gyülekezet növekedik, és áldásokat kap. Inkább teljes szívemből örülhetek, hogy Isten Királysága növekszik. Teljes őszinteséggel mondhatom, habár csak Isten ismeri igazán a szívemet, hogy Isten minden nagy munkájában örvendezem, amit országszerte végez. Örülök annak, hogy az emberek Jézus Krisztushoz fordulnak ezen munkák következtében.

Istent dicsőítem ezekért a munkákért, még akkor is, ha nem értek teljesen egyet a módszereikkel, a tanításaik egyes részével. Nem engedhetem meg azonban, hogy ilyen kicsinyes különbségek miatt ne örvendjek annak, hogy Isten arra használja őket, hogy az emberek megtérjenek Isten Királyságába.

Pál azt mondta, hogy voltak emberek Rómában, akik különböző okok miatt hirdették Krisztust. De ő azt mondta, hogy nem érdekel a motivációjuk, a lényeg az, hogy Krisztus hirdettetik, hála Istennek. Ez kell legyen a mi hozzáállásunk is.

Nehémiásék következő problémája tehát már nem Tóbíjjá és Szanballat, vagy a külső erők, hanem a belső erők. A Sátán gyakran nemcsak megoszlásokkal támad belülről, hanem sok steril ötlet bevezetésével is. Ezek a steril tanítások gyakran tönkreteszik egy ember gyümölcsöző munkáját, és ezáltal az emberek sterilé válnak, többé nem tudnak új gyümölcsöket termelni.

Ezek a lelki sterilitást okozó tanítások önmagukban véve nem annyira gonoszak, de a hatásuk megóv attól, hogy további gyümölcsöket legyenek Jézusban. Ezek a tanítások főleg saját magunkat helyezik középpontba, saját éretlenségemet, méltatlanságomat vizsgálgatják. Azt bizonygatják, hogy még nem vagyok elég érett ahhoz, hogy másokat pásztoroljak, ezért aztán nem szabad bizonyosságot tegyek másoknak, amíg az én pásztorom ki nem jelenti, hogy megértem a feladatra.

Mi ennek a következménye? Az, hogy megakadályozza a bizonyágtételeimet, és sterilitást okoz. Az ilyen csoportok már csak önmagukat etetik, és többé nem tudnak világítani a közösségnek. Elkezdnek foglalkozni az ördögök kiűzésével, démonok hajkurászásával. Befelefordulók lesznek, csak egymás közt léteznek, és a végeredmény a totális elbutulás lesz, majd sterilé válnak, és többé már nem tudnak egészséges bárányokat nemzeni.

Közben erősen zúgolódní kezdett a köznép és az asszonyok júdai honfitársaik ellen.

Voltak, akik ezt mondták: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokan vagyunk. Gabonát kell kapnunk, hogy ehessünk és éljünk!

Voltak, akik meg ezt mondták: Zálogba kell adnunk mezőinket is, szőlőinket is, házainkat is, hogy gabonát tudjunk venni az éhínségben.

Voltak olyanok is, akik ezt mondták: Mezőnkre és szőlőnkre pénzt kellett kölcsönvennünk, hogy adót fizethessünk a királynak.

És bár a mi testünk éppen olyan, mint honfitársaink teste, és a mi fiaink éppen olyanok, mint az ő fiaik, mégis rabszolgáknak kell eladnunk fiainkat és leányainkat. Vannak is már így eladott leányaink, de mi tehetetlenek vagyunk, mert mezőnk és szőlőnk már a másé.

Amikor panaszkodásukat és ezeket a dolgokat meghallottam, nagy haragra indultam,

és miután magamban meghánytam-vetettem a dolgot, felelősségre vontam az előkelőket meg az előjárókat, és ezt mondtam nekik: Ti kiuzsorázzátok honfitársaitokat! Azután nagy gyűlést tartottam ügyükben,

ahol ezt mondtam nekik: Mi tehetségünk szerint visszavásároltuk júdai honfitársainkat, akik eladták magukat a pogány népeknek. Ti pedig eladjátok honfitársaitokat, mert ők kénytelenek nekünk eladni magukat. Azok pedig hallgattak, és nem találtak szavakat.

A gazdagok visszaéltek helyzetükkel, és a szegények elnyomása árán egyre jobban meggazdagodtak. Nehémiás pedig kikelt az uzsorakamatok ellen, és megparancsolat nekik, hogy engedjék szabadon a rabszolgákat.

Akkor ezt mondtam: Nem helyes, amit ti műveltek. Hát nem akartok Isteniünk félelmében élni, hogy ne gyalázzanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink?!

Hiszen én, rokonaim és legényeim is, kölcsönöztünk nekik pénzt és gabonát. Mi elengedjük nekik ezt a tartozást.

Ti pedig adjátok vissza nekik még ma mezeiket, szőlőiket, olajfakertjeiket és házaikat, sőt a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak a kamatát is!

Azok így feleltek: Visszaadjuk, nem követelünk tőlük semmit! Úgy teszünk, ahogyan te kívánod. Ekkor összehívtam a papokat, hogy eskessék meg őket, hogy így fognak eljárni.

Majd kiráztam ruhám ráncait, és ezt mondtam: Így rázzon ki Isten minden embert a házából és vagyonából, és ilyen kirázott és üres legyen mindenki, aki nem teljesíti ezt az ígéretet! Az egész gyülekezet áment mondott rá és dicsérte az URat. A nép pedig eszerint járt el.

Nehémiás nagyszerű példát mutatott az embereknek, mert semmilyen fizetést, adót nem szedett a néptől, hanem egész végig ellátta magát az ő erőforrásaik nélkül. Az előző kormányzók mind a nép pénzéből éltek, de Nehémiás megmutatta, hogy a szíve vágya volt ez a munka, és ez volt az ő elhívása.

Attól a naptól fogva, hogy Artahasztá király Júda országának a helytartójává nevezett ki, uralkodása huszadik évétől a harminckettedik évéig, azaz tizenkét éven át, nem ettük a helytartónak járó kenyeret, sem én, sem rokonaim.

A korábbi helytartók viszont, akik előttem voltak, megterhelték a népet, mert kenyérért és borért több mint negyven ezüst sekelt szedtek be tőlük, és legényeik is hatalmaskodtak a népen. De én nem tettem így, mert istenfélő vagyok.

Ennek a várfalnak az építésénél magam is dolgoztam, mezőt nem szereztem, és a legényeim mind részt vettek a közös munkában.

Az én asztalomnál érkeztek a júdaiak, a százötven előljáró meg mindazok, akik a körülöttünk levő pogány népek közül jártak be hozzánk.

Az én költségemre készítettek el naponként egy ökröt, hat kövér juhot és szárnyasokat, és tíznaponként mindenféle bor is volt bőségesen. De én nem követeltem a helytartónak járó kenyeret, mert nehéz munkát kellett végeznie a népnek.

Tartsd emlékezetben, Istenem, az én javamra mindazt, amit ezért a népért tettem!

Nehémiás eggyel továbblépett annál, mint amit én bármikor meg mertem volna tenni. Sohasem kértem az URat, hogy azért áldjon meg, mert én jót cselekedtem. Mindig csak azt mondom, hogy a Te irgalmad és kegyelmed alapján emlékezz meg róla, Uram, mert Te kegyelmes és irgalmas vagy! Sohasem megyek Isten elé az én jóságom vagy jó cselekedeteim alapján, hanem az Ő kegyelme és irgalma alapján.

Persze, vannak olyan időszakok, amikor valami nagyon jót cselekedtem, és akkor kísértést érzek arra, hogy ezek alapján lépjek Isten elé. Ilyenkor viszont sietnem kell, mert lehet, hogy tíz perc múlva már az egészet el fogom rontani. Ezért aztán inkább jövök az Ő kegyelme és irgalma alapján, mert ez sosem változik, és az ajtó sohasem csukódik be előttem.

Nehémiás hatalmas munkát végzett, és arra kérte az URat, hogy megemlékezzen róla ennek alapján. De az ellenségei még mindig nem adták fel.

Amikor híriül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba,

ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem.

Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék.

Négyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik.

Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, amelyben ez volt írva: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmu is mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni.

Sőt prófétákat bízta meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is híriül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért jöjj, és tanácskozzunk egymással!

Tudjuk, hogy Nehémiás igen jóban volt Arthasasztá királlyal, aki megbízott benne, de ha egy ember egy ideig hiányzik a király környezetéből, a király nem tudhatja biztosan, hogy a rossz hírek igazak lehetnek-e vele kapcsolatban. Nehémiás ennek ellenére nem állt meg a munkával és nem ment el hozzájuk.

Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki.

Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. - Azért te erősíts engem!

Nehémiás Istent kérte meg, hogy megvédje, és fontos, hogy mi is engedjük, hogy Ő legyen a mi védelmünk. Ha viszont saját magunk védekezünk, akkor gyakran történik meg, hogy Ő nem fog megvédeni, mert ránk bízta a dolgot. De annyira beleélheted magad ebbe a védekező taktikába, hogy egész életedben csak azzal foglalkozol, hogy minden veled kapcsolatos igaz és hamis történetet helyre kell igazítsál.

Ha tudnátok, hogy milyen történetek kerigenek rólam, a magánrepülőimről, a yachtjaimról! Az unokámnak igaz, hogy van egy kis elemmel működő hajója, amit a medencében úsztat, de ez a legközelebbi dolog, amelyet az én yachtomnak lehetne nevezni, és ez is az unokámé.

A Jehova Tanui, a mormonok mind mind a saját változatukat adják elő rólam, amikor bekapognak a házakba, mivel mi vagyunk a legnagyobb fenyegetés számukra a környéken, mert mi Isten Igéjét tanítjuk. Az igazság mindig a hazugság legnagyobb ellensége, akárcsak a fény a sötétségnek. Mivel az Isten Igéjét tanítjuk, ezért számukra ez nagyon kemény. Amikor ti bibliai alapon kérdőre vonjátok őket akkor gyakran elhangzik a kérdés: „Oh, a Calvary-ba jártok?” És elkezdik a kis történetüket Chuck Smith-ről.

Ha én elkezdeném kinyomozni ezeket a történeteket, és levadászni a szerzőket, egész életemet ezzel tölthetném, és az ellenség nagyon örülne ennek, mert nem lenne időm az Isten Igéjének tanulmányozására, nem lenne időm felkészíteni a szívemet Isten jelenlétében, hogy táplálhassalak titeket. Az ellenség titeket is nagy élvezettel szeretne elvonni attól, hogy az Urat szolgáljátok, és ehelyett egész idő alatt a hazugságok és kihívások elleni falat építenétek.

Nehémiást is rémtörténetekkel akarták eltéríteni, de ő hazugságnak nevezte a dolgokat, és folytatta Isten munkáját.

Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak.

*Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek!
Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciaát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat.
Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híremet költsek és gyalázzanak.*

Gyakran helytelenül cselekszünk a félelem nyomása alatt. A félelem rossz tanácsadó, és ezért megpróbálták, hogy Nehémiás szívébe is félelmet keltsenek. Isten véd engem, miért kellene elbűjjak? - kérdezi Nehémiás.

Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétaőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

A Sátán nagyon gyakran használja fel a félelmet, mert a félelem a hit ellensége. Szerintem ezek ketten kizárják egymást. Ha félsz, akkor nincs hited, ha hited van, akkor nem félsz. Ahol a félelem átveszi az irányítást, onnan a hit eltávozik. Nehémiás bátorította az embereket, hogy ne féljenek, mert Isten vigyáz rájuk, és ezt a saját életében is gyakorolta. Persze, megteesszük az elővigyázatossági lépéseket, de nem félelemből cselekszünk, ezért ő sem vonult be a templomba félelemből.

A várfal Elúl hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el.

A város újjáépítése több évet vett igénybe, de most már legalább az ellenségeiktől védte őket a fal, és csak a kapukat kellett behelyezni.

*Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nagyot estek saját szemükben, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett véghezvinni ezt a munkát.
Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbbijjával, Tóbijjá meg velük.
Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Árah fiának volt a veje; a fia, Jehóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el.
Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbijjá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem.
Amikor fölépült a várfal, fölszereltetem az ajtószárnyakat, és szolgálatba állították a kapuőröket, az énekeseket és a lévitákat.
Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánit és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt sok embernél.*

Hanáni volt az, aki hírül vitte Nehémiásnak Jeruzsálem szomorú állapotát Perzsiába.

Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell föllállítani, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt.

Az 5.-ik verstől kezdve Ezsdrás könyve 2.-ik fejezetének ismétlését olvashatjuk, egy listát azokról az emberekről, akik az elején visszatértek, amikor Círus majdnem 50.000 embert engedett haza.

65 perc